

Magdaléna Frouzová

Najděte svůj
opravdový potenciál

TOUHA BÝT ÚŽASNÁ

*Pro Vás, kdo právě držíte tuto knihu v ruce,
a také pro Vaši kamarádku, maminku, dceru
a možná i pro Vašeho partnera.*

Magdaléna Frouzová

TOUHA BÝT ÚŽASNÁ

 GRADA®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Magdaléna Frouzová

TOUHA BÝT ÚŽASNÁ
Najděte svůj opravdový potenciál

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5839. publikaci

Odpovědný redaktor Aleš Kysela
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh a zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 168
Vydání 1., 2015

Vytiskla Tiskárna v Ráji, s.r.o., Pardubice

© Grada Publishing, a.s., 2015
Cover Photo © Magdaléna Frouzová

ISBN 978-80-247-5428-4
ISBN 978-80-247-9719-9 (ve formátu pdf)
ISBN 978-80-247-9720-5 (ve formátu ePub)

Obsah

Čtyři touhy, které nás nenápadně ruínují	7
Popelka na úřadě práce	9
1. Touha po kráse	13
Mylné „investice“ do zlatých střevíčků a vosího pasu	15
Příběhy a rozhovory	31
2. Touha po lásce a oblíbenosti	49
Dřina za hubičku aneb Proč děláme, co nás nebaví	51
Příběhy a rozhovory	68
3. Touha po rodině a domečku jako klíčka	89
Na kolik přijde rajská zahrada	91
Příběhy a rozhovory	108
4. Touha po prestižním partnerovi	131
Čím platíme za touhu po princí aneb Popelka a popelář	133
Příběhy	144
Hodně štěstí!	168

Čtyři touhy, které nás nenápadně ruínují

Popelka na úřadě práce

Pozoruje mě. Cítím, že se na mě dívá a srdce mi rozrušeně buší. Všiml si mě v momentě, kdy jsem si rukou projela vlasy a přitom uvolněně zaklonila hlavu. Od té doby ze mě nespouští zrak. Sedí o pár stolů dál v moderní smíchovské kavárně, před sebou otevřený notebook, od kterého zvedá každou chvíli roztěkaně oči směrem ke mně. Vnímám to koutkem oka. Teď bere do ruky šálek s espresem. Přiloží ho k ústům, pozvolna usrkne a toho momentu využije k tomu, aby se na mě zase zadíval. Kdo to asi je? Odhadem mu může být něco pod čtyřicet, oblek, kravata, krátké tmavé vlasy, špičkový laptop. Víc nevidím. Opatrně po něm loupnu pohledem. Na zlomek sekundy se naše oči setkají a oba rychle ucukneme pohledem. Jak je to dlouho, kdy jsem někomu takhle učarovala? Pět let? Deset? Bůhví jestli. Každopádně je to dlouho, a asi i proto se cítím nejistá. Nevím, jestli ve mně převažuje potěšení nebo nervozita. Docela se mi hodí, že musím pomalu jít. Vědoma si bedlivého pohledu cizího muže, pomalu vstávám. Oblékám si kabát, přehazuji přes rameno tašku a oběma rukama osvobodím dlouhé vlasy skřípnuté pod límcem. Ten pohyb mu neušel. Pohnul se na židli a záda opřel o opěradlo, jako by chtěl mít větší odstup od obrazu, který si se zájmem prohlíží. Pozvolna se otáčím k odchodu. Ale nedá mi to, a ještě než se definitivně odvrátím, se na něj podívám. Chci ještě jednou zachytit jeho přímý pohled, cítit ty motýly v břiše. Nemám se na něj usmát? Ale co když to vezme jako pobídku, vstane a přijde ke mně? Při té představě skoro panikařím. To se však vzápětí ukazuje jako zbytečné, protože on se zrovna nedívá. Hledí mým směrem někam do prázdna. Že by zklamání z toho, že odcházím? Z promarněné příležitosti? Z dalšího příběhu, který skončil, aniž začal, jen protože si nikdo netroufne toho druhého oslovit? To už se nedozvím. Otáčím se a vyrazím.

Vtom ji spatřím. Seděla celou dobu pár stolů za mnou, takže jsem ji neviděla. Jemný profil, dokonalá pleť, blond vlasy po pás, dlouhé nohy, štíhlá postava a přílnavé triko. Čistě náhodou jsem se nacházela na ose mezi ní a neznámým mužem, a proto se mi zdálo, že se dívá na mě. Přitom celou dobu zíral na ni!

Já idiot! Takhle chutná ponížení.

Ta diva ho ze strany okouzila víc než já tvář v tvář! Jak jsem jen mohla tak naletět? A ještě takovému pitomci, co tu frajeří s nejnovějším laptopem! Kráčím pryč, aniž to kravaťákem jakkoli hnulo nebo to vůbec zaznamenal, a hlavou mi zmítá bouře emocí. Rozhořčení, zklamání i nevěřičnost vůči vlastní naivitě. Nad tím vším se mi opakovaně vynořuje ona. Ta výstavní krasavice s plavou hřívou a ukázkovým poprsím.

Jak jde den a emoce pozvolna utichají, musím sama sobě přiznat, že to tomu chlápkuvi těžko zazlívá. I mě upoutala natolik, že kdyby se mě někdo zeptal, kdo vedle ní seděl, nebyla bych schopná odpovědět. Nic jiného jsem nevnímala.

Na tu nemáš, přiznávám si hořce. Vedle ní jsi nula. Připadám si neúspěšná a zbytečná. Ale proč vlastně? Jen proto, že jiná zaujala jednoho muže víc než já? Nebo proto, že tuším, že by nejspíš každého muže zaujala víc než já? Někde v hloubi duše zřejmě cítím, že jsem to právě životně projela na celé čáře. Že kdyby přišlo na lámání chleba a my stály

na onom plese, na kterém se, jak známo, princ zamiluje do té nejpůvabnější dívky v sále a učiní z ní svou nevěstu, já bych to nebyla. Tfuť, ani to nechci psát – tak hořké to je.

Příběhy o tom, jak rozkošné děvče okouzlí významného muže a vzápětí se za velkého járotu slaví opulentní svatba, slyšíme odjakživa a vědomě či nevědomě se vžíváme do role té favoritky. Tu představu máme v hlavě, za nehty i pod kůží, a ať děláme v životě cokoli, být krásná a bohatě se vdát zůstává metou a symbolem ženina životního štěstí.

Ač smyslem těchto pohádek vždycky bylo nás na chvíli osvobodit od reality – ne nás na ni připravit – tak zase tak úplně nesmyslné nebyly. Nesly v sobě ekonomickou poučku a návod k úspěchu pro mladé dívky. Dokud ženy neměly přístup ke vzdělání a vydělat si vlastní peníze pro ně bylo složité, představoval sňatek s boháčem jedinou možnost, jak si vylepšit životní úroveň a zajistit se na stáří. Dávalo tedy smysl soustředit veškerou energii na to, vypadat neodolatelně.

Dnes to smysl nedává. Protože už nežijeme v době, kdy manželství trvají celý život a po třicítce klepe stáří na dveře. Dneska, kdy se přes padesát procent manželství rozvádí a ve třiceti máme půl století života před sebou, je absolutní upřednostňování krásy to samé jako vsadit veškerý majetek na jedinou akcii nebo utratit první den dovolené rozpočet na celý pobyt za boty na podpatku. Slovy ekonomů, nechat všechna vejce v jednom košíčku.

Život je dnes víc než kdy předtím běh na dlouhou trať plný zvratů, neznámých dobrodružství a zajímavých příležitostí. A teprve v cíli se rozhodne, jak ho kdo zdolal úspěšně.

Možnost bohatě se vdát máme pořád. Je to docela hezký scénář a určitě bezva dobrodružství. Ale už dávno to není jediná možnost, jak se finančně zajistit, a hlavně už to dávno není žádná garance, že se tak člověk zajistí opravdu doživotně.

Bohatě se vdát už neznamená „udělat štěstí“, nýbrž „prožít fajn epizodu“. Vosí pas a dmoucí se řadra už muži neberou jako symbol plodnosti, ale v první řadě jako atribut sexy figury, takže místo abychom na ně ulovily ženicha, nalákáme na ně hlavně známosti do postele. A pokud nás manžel do konce života zabezpečí, nebudou o něm známí říkat, že plní svou roli, nýbrž že my máme neuvěřitelnou kliku.

My tomu ale nechceme věřit a dál pěstujeme kult Popelky. Většinu energie investujeme do vlastní atraktivitu a nedochází nám, že tím najíždíme na slepou kolej. Soubor v atraktivitě nemůžeme s osmnáctkami vyhrát. Navzdory plastické chirurgii nás jednoho dne převálcují, stejně jako je začas převálcují ještě mladší. Čím dřív nám to dojde, tím dřív budeme mít šanci přepsat neúprosná ekonomická fakta trochu víc v náš prospěch. Ženy tvoří většinu nezaměstnaných, vydělávají méně než muži a převažují mezi chudými důchodci.

Tohle přitom není nutné! Mluví se o diskriminaci žen, která prokazatelně existuje, ale zapomíná se na šance, které nám dnešní doba nabízí a které vlastní vinou necháváme ležet ladem. Ještě nikdy v historii jsme neměly tolik příležitostí jako dnes! Ještě nikdy nám život nenabízel tolik možností užívat si svobody, žít podle vlastního gusta a vydělat si peníze bez ohledu na to, jestli nás okolí považuje za sexbombu, či nikoli.

Jediné, co nám v tom brání, je naše pasivita a neznalost. Sníme o štěstí a čekáme, že nám spadne do klína. Toužíme po úspěchu a závidíme ho ostatním. Neznáme vlastní potenciál, a tak děláme chybná rozhodnutí a padáme do pastí, které jsme si nastražily samy.

Toužíme být krásné a atraktivní a dáváme horentní sumy za cokoli, co nám slibuje se tomuto ideálu přiblížit. Ve čtyřiceti zjistíme, že v reprezentativních vilách se zahradou bydlí ti, kteří peníze využili i jinak.

Toužíme mít rodinu a děti, ale ve snaze vytvořit harmonické prostředí jako z reklamy zahodíme vlastní kvalifikaci a léta praxe. Po padesátce se třese o místa, protože ta, jež se nám horko těžko podařilo získat, patří k těm, která firmy v dobách úsporných opatření škrtají jako první, nebo rovnou stojíme ve frontě na úřadu práce.

Toužíme působit žensky a být oblíbené, a proto se neženeme do technických předmětů ani na ředitelské pozice. Celoživotně tak dřeme v málo placených oborech, jako péče či vzdělávání, a remcáme na nízkých pozicích, ze kterých nemůžeme nic ovlivnit ani nikomu jinému pomoci.

Toužíme po prestižním partnerovi, který nás bude vodit do společnosti a finančně nás zajistí, ale nedochází nám, že čistě statisticky jich už dávno není dost. Dívky dosahují ve škole v průměru lepších výsledků než chlapci a už několik let převažují mezi absolventy vysokých škol, zatímco chlapci tvoří většinu těch, kdo seknou se školou ještě před maturitou. Končíme tak jako zhrzené milenky ženatých mužů nebo zahořklé, rozčarované a rozvedené ženské.

Zkrátka se nechováme tak, abychom se splnění našich snů přiblížily. Neříkám, že musíme přestat snít o tom, že jednou zažijeme příběh jako Popelka. Jen říkám, že je načase začít se k životu stavět trochu víc jako skutečné královny a panovnice. Chytře, strategicky, aktivně a v duchu s dobou.

Kýveme hlavou, když slyšíme, že lidé za sebe dnes musí brát větší odpovědnost a nemohou spoléhat jen na to, že se o ně postará stát. A spoléhat se na to, že se o nás postarají muži, můžeme? Proč by měli? Kdejaká mladá holka dnes sebejistě prohlašuje, že nehodlá manželovi prát, žehlit, vařit teplé večere a čekat na něj ve vyhřáté posteli. Málokterá z nás je dnes ochotná sloužit muži tak, jak to ženy dělaly dříve, kdy jim nic jiného nezbývalo. Proč by na tom ale muži měli být jinak? Proč by měli chtít finančně krvácet kvůli servisu, který už není to, co býval, a který si mohou za své peníze dopřát kdykoli a ještě navíc bez zbytečných domácích konfliktů? Proč by si neměli raději užít svobody a svých peněz?

Všechny tak nějak cítíme, že s tím, jak se radikálně mění svět a společnost, se také mění vztahy mezi muži a ženami, a možná i proto se trochu bojíme. Že se nám nepodaří potkat toho pravého, který si nás vezme, založí s námi rodinu a finančně nás zabezpečí. Že nás partner opustí a my skončíme osamělé a zapomenuté. Že nám úspěch zůstane odepřen a my si nikdy nebudeme moct dovolit všechen ten luxus, který propagují reklamy. Zkrátka že náš život nakonec proběhne jinak, než jsme si v šestnácti vysnili.

Nebojte! Všechno může dobře dopadnout! Je jen potřeba překopat většinu toho, co nám do hlavy vštěpovaly pohádky minulých generací, a začít myslet z gruntu jinak.

Špatná zpráva je, že jsou na nás dnes kladeny mnohem vyšší nároky. Krásná dívka nemá automaticky vyhráno, vzdělaná žena nemá garantovanou dobrou práci a úspěšná žena nemá svůj zdar jistý napořád.

Dobrá zpráva je, že máme mnohem víc šancí prožít zajímavý a naplněný život. Už neplatí, že pokud nevypadáme tak čarovně, že kvůli nám hudba na plese přestane hrát a muž v kavárně zapomene na svůj notebook, máme – chudinky – smůlu. Už neplatí, že nevdáme-li se do šestadvaceti, ostarouháme. Dokonce brzy přestane platit i dogma, že muž nesnese, aby žena vydělávala víc. Ve Spojených státech vydělává už čtyřicet procent pracujících žen víc než jejich manželé a sňatkové statistiky říkají, že finančně nezávislým ženám se daří najít partnera snáze než těm ostatním.¹

Žijeme v době svobody a příležitostí pro ženy! Mít úspěch je dnes mnohem víc v našich rukou. Jen si musíme být našich možností vědomy a vyvarovat se chybných rozhodnutí. Finální bilance se dělá až na konci života. A teď je ideální chvíle začít ji psát v náš prospěch.

Věřím, že vás k tomu tato kniha bude inspirovat a příběhy slavných, výjimečných a zajímavých žen vás podnítí k tomu, podívat se na vlastní život jinak.

Užijte si čtení a napište mi na Facebook, co si o knížce myslíte, jestli to vidíte podobně, anebo jestli jsem na něco nezapomněla.

---

¹ www.national-geographic.cz – The Richer Sex, Liz Mundy v: Bohatší pohlaví: Ženy budou už brzy vydělávat víc než muži

Touha po kráse

| Mylné „investice“ do zlatých střívků a vosího pasu

Je to nespravedlivé a skandální. Atraktivní lidé to mají v životě jednodušší.

Vědomě či nevědomě reagujeme všichni pozitivně na hezké lidi. Průzkumy dokládají, že jim přisuzujeme i lepší vlastnosti: považujeme je za úspěšnější, inteligentnější, sebevědomější, sympatičtější, kreativnější, vášnivější, přátelštější, sociálně kompetentnější – prostě za lepší.² Oproti tomu asociujeme ošklivé se zlým: už v pohádkách jsou ježibaby, macechy a nevlastní sestry nejen zlé, ale stoprocentně i ošklivé, což má podtrhnout jejich podlý charakter, a i v reálném životě se máme před nehezkými lidmi mnohem víc na pozoru.

V noční tramvaji nenápadně skenujeme tváře spolucestujících v naději odhalit včas případného násilníka a automaticky víc podezíráme neoholené, tmavé a zakaboněné týpky, zatímco mladé upravené muže si dáváme do škatulky „ten je v pohodě“. Fotografie sériových vrahů přitom dokazují, jak mylné tohle hodnocení je – často totiž vypadají zdánlivě zcela v pohodě.

Naopak na krásné lidi se nemůžeme vynadávat. Ať si o důležitosti charakteru říkáme, co chceme, v trafice vždycky sáhneme radši po časopise, kde je na titulní stránce atraktivní modelka, zatímco ty, ze kterých na nás hledí nehezká a nezajímavá tvář, jsou téměř neprodejné. Svě o tom vědí i ženské magazíny, které počítají s poklesem prodaných výtisků pokaždé, když na titul dají brunetu místo blondýny.

Tak nemilosrdní jsme. A sice už od narození! Dokonce už i miminka se totiž raději dívají na hezké tváře. Prokázal to pokus s novorozenci ve Velké Británii uveřejněný na BBC v roce 2004. Sotva dvoudenním písčatům ukázali vedle sebe dvě fotografie, na jedné byl atraktivní obličej, na druhé ošklivý. Ta něžná roztomilá stvoření se ukázala jako nemilosrdné bestie a 80 % času strávila díváním na tu hezčí.³ A to přesto, že v tomhle věku vidí dost rozmazaně.

Maminky pak zase prokazatelně reagují na své křičící ratolesti vstřícněji, když odpovídají ideálu jako z reklamy: kulaťoučká tvářička, velká kukadla a malý nosík.⁴

Upřednostňování hezkých lidí se pak táhne celým naším životem. Školní děti vyhledávají radši přítomnost atraktivních kamarádů, protože je považují za chytřejší.⁵ Dobře vypadajícím žákům a žákyním pak věnují učitelé i učitelky vědomě či nevědomě větší pozornost než jejich neatraktivním spolužákům.⁶

² www.welt.de – Schöne Menschen sind klar im Vorteil, 8. 6. 2011

³ Newsvote.bbc.co.uk – newborns prefer beautiful faces

⁴ Výzkumy americké psycholožky specializované na krásu Rity Freedmannové.

⁵ www.welt.de – Schöne Menschen sind klar im Vorteil, 8. 6. 2011

⁶ www.welt.de – Schöne Menschen sind klar im Vorteil, 8. 6. 2011

Tyto vizuální předsudky, vůči kterým je málokdo zcela rezistentní, vedou k tomu, že se hezouni v průměru i opravdu lépe mají. Průzkum Univerzity Leuphana v německém Lüneburgu se třemi tisíci účastníků ukázal, že atraktivní lidé jsou méně často nezaměstnaní a vydělávají v průměru víc než jejich kolegové typu šedá myš.⁷ Dokonce i u soudů, za jejichž nezávislost se kdysi prolévala krev, mají hezouni výhodu: dostávají v průměru kratší tresty a je jim přiklepáváno vyšší odškodné než „šeredům“.⁸

Sama se přiznám, že jsem se při povrchních soudech na základě vzhledu už také párkrát načapala. A to jsem se prosím vždy považovala za někoho, kdo lidi soudí zásadně podle jeho vnitřních hodnot! Zrovna před pár týdny jsem zapnula ČT 24, kde hovořil neznámý muž. Nebyl to úplně fešák. Našedlý tón pleti trochu jako vyléčený feťák, bambulovitý uhrovitý nos, dlouhé mastné vlasy, neoholený. Ještě než jsem vůbec byla schopná zaznamenat byť jen jediné slovo z toho, co říkal, mě napadlo spontánní: Pane bože, co ty seš za existenci...? V dalších vteřinách můj mozek začal brát na vědomí, že mluvím o zločinu a policistech. No jasně, říkám si, vždyť jsem ho hned tipovala na nějaký kriminální živel. Všechny kostičky do sebe rádoby zapadaly. Až do momentu, než se pod ním objevil titulke: právník. Úplně jsem se zastyděla. Takhle povrchně hodnotit... Ale stejně jsem si i pak pohrávala s myšlenkou, jestli to není nějaký bývalý kriminálník, co se polepšil a dal na cestu práva. Jen proto, že nevypadal tak, jak právníky prezentují americké filmy.

Přímo kolektivní – a o to více šokující – zážitek se škatulkováním podle vnějšího dojmu jsem měla jednou v New Yorku. Jela jsem z letiště do centra sběrným taxíkem, takovým tím minibusem, do kterého se vejde patnáct turistů, a proto je cesta levnější než normálním taxi. Řídil ho nápadně hezký a úslužný mladý kluk, imigrant. Nevědomky jsem začala přemýšlet o tom, proč vlastně skončil jako řidič a nosič zavazadel. Jako imigrant to asi nemá jednoduché, říkala jsem si, a možná neumí dostatečně anglicky. Ale proč to nezkusí v nějaké firmě? Nebo v neziskové organizaci? Prostě někde v kanceláři, kde by nemusel být napůl na ulici. Předě mnou na sedadle seděla starší dáma. Styl oblečení, gesta i způsob komunikace prozrazovaly takovou tu sebevědomou americkou intelektuálku, co jezdí po světových konferencích a všude je doma. Navazování kontaktů měla v krvi, se svou sousedkou se dala do řeči, jako by ji vídala odjakživa, a pro jadrné komentáře nešla daleko.

Když na jedné zastávce klučina vyskočil, aby pomohl vystupujícímu páru vyndat zavazadla z kufru, otočila se tahle baba princmetálová ke své sousedce, hodila lehce hlavou směrem k hochovi a povídá: „Hezkej kluk!“ Pak udělala krátkou pomlku, během které si ho ještě párkrát změřila pohledem od hlavy až k patě, a když se ujistila, že se ve svém úsudku nemýlí, významně mlaskla a bez servítka doplnila: „Mohl by mít na víc než tu dělat blbýho řidiče.“⁹

⁷ Článek na t-online.de z 23. 12. 2011

⁸ The Economist: The Economics of Good Looks, 27. 8. 2011

⁹ Doslova řekla: „He could be worth more than this silly job.“

Byla jsem zděšená! Do hlavy se mi navalila krev nad tou opovázlivostí a na jazyk se mi draly pobouřené komentáře o povrchních Američanech, co dají jen na vzhled. Jak to může říct?! Vždyť o něm nic neví! A vůbec, co je na řidičích blbého! Určitě je mezi nimi spousta charakterních lidí!

Než jsem si ponížene vzpomněla, že před pár okamžiky mi hlavou šlo „lautre“ to samé. Prostě dáme na první dojem a to znamená hlavně na ten vizuální.

Jeden německý student udělal v roce 2005 zajímavý experiment. Mezi svými spolužáky z fakulty ekonomické psychologie vybral dvaadvacet kluků a dal jim jednoduchý úkol: vydržet co nejdéle s rukou ponořenou v ledové vodě. Vtip byl v tom, že polovině kluků to stopovala neatraktivní žena, zatímco té druhé žena přitažlivá. Byla to mimochodem pokaždé ta samá, jen jinak upravená. V první skupině na sobě měla bílý plášť, na nose brýle, vlasy pevně stažené dozadu a nenalíčená. V té druhé vystupovala jako femme fatale: rozpuštěné vlasy, make-up, přilnavé džíny, samý úsměv a mile se jich při vysvětlování zadání dotýkala. Co se stalo? Muži, kterým sekundovala ta koketa, to v té ledárně vydrželi dvakrát déle – v průměru osmdesát sekund! Tak moc jí chtěli imponovat, že organizátor musel zavést dvouminutový limit. Hrozilo riziko, že ti kluci se radši podchladí, než aby selhali, ve snaze zapůsobit jako mužný hrdina.¹⁰

Není to k vzteku? Že stačí, aby se nějaká ženská jen trochu natrásala, culila a špulila rty, a chlapi už se kvůli ní mohou přetřhnout?

Ještě víc bychom se ale měli vztekat nad tím, k čemu všemu tyhle zákonitosti svádí nás, ženy. Touze zvítězit nad přírodou nebo ji alespoň trochu obalamutit totiž obětujeme téměř všechno. Všechny své peníze, všechnu energii, veškeré snažení. Dopouštíme se tak chyby, kterou jednou draze zaplatíme a jejíž cenu lze sotva vyčíslit.

Jedna rakouská studie spočítala, že žena utratí za svůj život v průměru téměř dvě stě tisíc eur (v přepočtu tedy pět milionů korun) za to, aby vypadala lépe.¹¹ V tom jsou započteny nejen předměty, jako jsou krémy, séra, make-upy či šperky, ale i diety, dovolenkové pobyty na zhubnutí, plastičtí chirurgové, kadeřníci a poplatky za fitness centra. V České republice to bude nominálně zřejmě méně než pět milionů, ale pokud by se výdaj vyjadřoval v poměru k příjmům, pochybuji, že by se Češky nějak závratně lišily od žen na Západě. Už proto, že vzorce konzumního chování žen se sobě všude dost podobají. Ženy stojí celosvětově za více než 70 procenty kupních rozhodnutí o privátním konzumu.

Tuším, co máte na jazyku: u krémů proti vráskám či dietních doplňků stravy přece nejde o bezduché utrácení, nýbrž o investici! Nepotvrdila jsem snad právě sama o pár řádků výš, že vypadat dobře se vyplatí? Podle této přímé úměry jsou prostředky vydané za vzhled nanejvýš smysluplné.

¹⁰ Spiegel online: Eiswasser-Experiment – Was Männer für hübsche Frauen auf sich nehmen, 17. 2. 2005

¹¹ Studie uveřejněná na internetovém portálu Madonna24.at 8. srpna 2013 – šlo o částku 193 441 eur, což je při kurzu zhruba 25 korun za euro téměř pět milionů korun.

Bohužel ne tak úplně. A právě v tom je celý ten problém. Ta úměra totiž není tak přímá, jak se zdá.

Investice je, jak známo, částka, kterou přechodně oželíme proto, abychom jejím prostřednictvím vydělali ještě víc peněz. Je jedno, jestli investujeme jednu korunu nebo deset milionů. Hlavní je, že částka na konci je vyšší. Pokud je obnos, který se nám vrátí, menší, jedná se o špatnou investici neboli ztrátu.

Pokud do sebe tedy investujeme pět milionů, měli bychom mít za pár let na kontě minimálně pět a půl, ideálně ještě víc, třeba sedm osm, ale klidně i deset milionů. Máme je? Máme houby s octem!

Jasně že jen málokterá z nás za sebe utratila opravdu pět milionů. Ale zkuste si to v malém, kde si to lépe představíme. Dejme tomu, že si během roku koupíte šaty (2 500 Kč), blůzu (700 Kč), triko (300 Kč), rtěnku (100 Kč), řasenku (100 Kč) bižuterii (800 Kč) a sexy prádlo (1500 Kč). Celkem jste utratila šest tisíc. Máte snad o rok později na kontě díky tomu šest a půl tisíce? Nebo dokonce deset?

Nejspíš ne.

S největší pravděpodobností máme na kontě přesně o těch šest tisíc méně, než bychom měly, kdybychom si bývaly nekoupily nic.

Možná namítnete, že se to takhle nedá měřit, protože ač se nám ty peníze nevrátí přímo, tak se nám vrátí nepřímě. Třeba díky tomu najdeme nové místo nebo získáme nového přítele. Hezkým nebo upraveným vzhledem si navíc získáváme pocit uznání našeho okolí, což je k nezaplacení.

Ano, to je pravda. Ale jen do jisté míry. Samozřejmě že je nanejvýš chytré o sebe dbát a neucházet se o partnera či o místo jako poslední šmudla. Společnost oceňuje upravený a atraktivní vzhled. Člověk, který je vkusně oblečený, působí fit a má vnitřní náboj, je vnímaný jinak než někdo, kdo je ztrhaný, má mastné vlasy a zažloutlé zuby.

Je ovšem nanejvýš hloupé si myslet, že naše okolí si z nás sedne na zadek proto, že máme ještě jeden řetízek, ještě jedny černé lodičky a ještě jedny značkové džíny. Studie se shodují na tom, že nosíme zhruba 20 % oblečení, které máme ve skříni.¹² Velkou část šatníku tvoří šaty, které nemáme kam vzít, sukně, do kterých máme zrovna teď maličko velký zadek, a svetry, jejichž barva se nám právě dnes nehodí ke zbytku oblečení. Jinými slovy, stojíme denně před plnou skříni a nemáme co na sebe. Místo toho máme haldu hadrů, ve kterých jsou blokovány naše peníze. O chytré investici tedy nemůže být řeč.

Hezky je to vidět i v našem botníku. Já si například skoro každý podzim pořídím senzační kozačky na zimu a při vkládání do botníku zjistím, že už tam mám dva podobné modely z minulého roku. Nepříjemné je to hlavně v tom, že člověk nedokáže jen tak utěšit špatné svědomí z plýtvání. Zatímco nepotřebný svetr lze s hřejivým pocitem, že děláte dobrý skutek, darovat bezdomovci v centru Prahy, kozačky na jehlovém podpatku moc neužije. Pohled mi jihne také u výloh se třpytivými sandálky na podpatku. Taková krása! Od této emocionální pohnutky už je jen krůček k tomu, zajít dovnitř a zkusit si

---

¹² www.madonna24.at – Wir tragen nur 20 % unserer Kleidung

je, a odtud je to zase o krapínek blíž ke kapitulaci před hlasem rozumu a k jejich zakoupení. Samozřejmě že je obuji tak jednou dvakrát za rok. Ale nikdy mi to nevadilo. Až do té chvíle, než moje kamarádka Lenka pronesla před pár lety objevnou věc: „Já všude v obchodech vidím tyhle sandálky, ale když se rozhlídnou po ulici, tak žádná ženská tyhle boty nenosí. Přitom se musejí prodávat, jinak by je v těch obchodech neměli a nikdo by je nevyráběl. Tak kde teda ty boty jsou?“ Tuším to. Jsou u mě ve skříni! A asi také v té vaší a v té od vaší kamarádky. Prostě jsme je jen tak skoupili. Připadáme si v nich tak sexy a už se vidíme lehkým krokem kroužit po tanečním parketu. Zajímavé je, že když je pak vidíme u sebe v botníku, probudí se v nás nepoznaná praktičnost a předvídavost, a než abychom skončily jako kulhající mučednice, obujeme si každé ráno nějaké pohodlnější boty. To tedy byla koupě... S investicí toho každopádně moc společného neměla.

Jeví se tudíž jako velice rozumné, že čas od času zjednáme pořádek a provedeme v šatníku inventuru. Vyházíme věci, co už nenosíme (a také ty, které jsme ani nikdy nenosily, protože si konečně přiznáme, že tahle koupě byla fakt šlápnutí vedle...), a v rezolutním odhodlání pořídít si funkční šatník je doplníme novými kousky – protože po takové inventuře už teprve nemáme co na sebe a navíc teď máme místo! V průměru žena prý takto provětrá skříň téměř třístakrát za život.¹³ Vezmu-li v úvahu, že se tak děje pravděpodobně hlavně mezi patnácti a pětadesáti, tedy po období zhruba padesáti let, vychází mi šest inventur za rok. To znamená nejen po každé sezoně, nýbrž i během ní. Přijde mi to hodně, ale je fakt, že nefunkční oblečení vyřazují několikrát za rok, i když jsou to třeba jen dvě trika. To je hotový kolotoč, ve kterém se točí hlavně jedno: naše peníze. Jejich roztáčením si naneštěstí ve většině případů nezískáváme další peníze a ani společenské uznání. Protože úcta našeho okolí k nám nestoupá přímo úměrně k počtu obnov našeho šatníku, nýbrž přímou úměrou k výši našeho konta.

Přemýšlíte někdy o tom, proč je mezi ženami navzdory těmto investicím do sebe samé tak málo boháčů? Například mezi vlastníky půdy je celosvětově asi jen deset až dvacet procent žen¹⁴ a do kapsy jde ženám jen zhruba desetina světových příjmů¹⁵. Proč muži, kteří mají ve třiceti našlápnuto na skvělou kariéru, vlastní v padesáti vilu, luxusní auto a hromadu akcií, zatímco ženy, jimž ve třiceti patřil svět, zůstávají bez partnera, bez nemovitosti, bez auta, bez akcií, bez kariéry, namísto toho se šatníkem plným oděvů, které vyšly z módy a do kterých se nevejdou? Není divné, že ač do sebe tak moc investujeme, jsme ve stáří mnohem častěji než muži ohroženy chudobou a sotva vyžijeme ze svého důchodu? Statistiky dokládají, že ženy převažují u důchodců s výší plného starobního důchodu do 7 000 Kč, zatímco v pobírání vyšších důchodů dominují muži.¹⁶ Například v roce 2012 byla průměrná výše starobního důchodu mužů o čtvrtinu vyšší než v případě žen.

¹³ www.madonna24.at – Frauen investieren 244 Tage in ihre Schönheit

¹⁴ Údaj Světové banky.

¹⁵ Údaj OSN.

¹⁶ Český statistický úřad, Genderové statistiky 2013